

## EEN FEE UIT EEN SPROOKJE

Verslag van Liesbeth Coltof

Vandaag gaan we naar de school waar Manal werkt. De school ligt in Beit Hanoun, één van de gebieden die in de laatste oorlog hevig gebombardeerd is. Als we Beit Hanoun binnen rijden, schrik ik van de verwoestingen. Overal bergen puin, ingestorte huizen met resten van huisraad, kleren en meubels. Grote kraters zijn er geslagen, daartussen kinderen die spelen, hutjes van golfkarton en kleden waar vrouwen op koken en proberen het leven weer op te pakken. Overal mannen die bij hun kapotgeslagen huis zitten, bang dat hun land weggenomen wordt. Want als alles is weggeslagen, hoe weet je dan nog waar je eigen huis stond.

De school is nog helemaal intact. Geschilderd in het blauw en wit van de UNWRA scholen, staat ze erbij als een oase van rust. Binnen worden we ontvangen door de directrice van de school. Een jonge vrouw met over haar hoofd een grote wollen muts, waardoor ze er wonderlijk streetwise uit ziet. De ontmoeting met haar is voor mij een hoogtepunt van dit verblijf in Gaza. De liefdevolle manier waarop zij over de kinderen praat, die stuk voor stuk dingen hebben meegemaakt, die ik me maar ternauwernood kan voorstellen. Ze vertelt: “De kinderen halen nu geen goede punten, want het is te moeilijk voor ze om zich te concentreren. Maar het gaat mij nu niet om de punten. Ik probeer om ze weer moed in het leven te geven, de verschrikkingen te verwerken en te zorgen dat ze niet boos of bang opgroeien.”

Voor mij is ze één van die verborgen helden die Gaza rijk is. Zelf woont ze ook in een shelter, maar dat weerhoudt haar er niet van om zoveel mogelijk goede en heilzame projecten op te zetten voor haar ‘kinderen’. We gaan naar het lokaal en daar wordt naar hartenlust gespeeld. De meiden hebben enorm plezier en zijn tegelijkertijd geconcentreerd en serieus. Ze spelen schapen en zwangere vrouwen. Het stuk gaat over water. Onmisbaar voor het leven en een groot probleem in Gaza. Vaak is er maar een paar uur per dag water en iedereen loopt met flessen en jerrycans. Na afloop zit ik met de meiden en we praten over het stuk. Maar het gesprek komt pas goed los als ik hen vraag wat theater voor hen betekent.

Een meisje zegt: “Sinds de oorlog ben ik altijd bang, als ik op straat loop en als ik thuis ben. Dat voel ik in mijn buik, die doet aldoor een beetje pijn. Ik kijk de hele tijd om me heen, want er kan opeens iets gebeuren. Als ik hier ben en toneelspeel, vergeet ik mijn angst en dan voel ik een lach diep in mijn buik, die naar boven kan komen.” Een ander: “Als ik buiten loop kan ik niet vergeten wat ik heb gezien, want toen we weg moesten vluchten heb ik heel veel lijken gezien en handen en benen zomaar in het puin. Als ik hier toneelspeel, worden die beelden vager en hier komen er fijne beelden voor in de plaats.” Een laatste: “Thuis is het heel zwaar voor mijn moeder en mijn vader is dood gegaan, en wij moeten veel helpen en mama heeft geen tijd voor ons. Hier bij Manal wordt er naar me geluisterd en kan ik praten.” Het is indrukwekkend hoe deze jonge kinderen (9-13 jaar) kunnen vertellen wat er met hen gebeurt. We praten over de oorlog en hoe het voelt als je gebombardeerd wordt.

Als besluit en ook om weer wat lucht te geven, mogen zij mij vragen stellen. Dat wordt een gesprek waarin de meiden gieren van het lachen en over elkaar heen vallen met vragen. Een wil ik jullie niet onthouden. Een meisje vraagt: “Hoe oud ben je?” De juffrouw zegt meteen dat je dat niet vraagt aan een vrouw, maar ik stel de vraag terug: “Wat denken jullie?” Een klein meisje kruipt dicht naast me, kijkt met stralende ogen omhoog naar mijn gezicht en zegt: “Honderd jaar.” Even voel ik me de fee uit een sprookje want het wordt met zoveel liefde uitgesproken. Dan zeggen we gedag, en rijden terug door het verwoeste Beit Hanoun.